

Ilija Mikić

Ja tebe

Ja tebe mogu voljeti,
mogu te mrziti,
mogu te otjerati
pa opet primiti.

Možemo prekinuti
i ponovno se pomiriti,
možemo što možemo
i mogu što mogu,
a što ne mogu
pokušat ću,
sve osim jednog,
bez tebe naučiti,
bez tebe živjeti.

Ne traži me

Ne traži me
jer me nema.
Sunce se skrilo,
umrla je sjena.

Utihnuo je korak
koji te pratio
žurno u stopu,
sad je umoran.

Ne traži ružu,
otpale su latice,
ispario je miris
koji te čekao.

Sunce neće izaći,

ne traži me.
Idi svojim putem,
meni se smrklo.

Nemam prava

Nemam pravo mijenjati
ni sebe ni druge.

Imam samo jedno pravo,
uživati u pogledu ljepote.

Nemam pravo pričati
priče koje ne liječe,
imam samo jedno pravo:
šutjeti kad nitko neće.

Bez riječi

Nisam ni rekao
da je jako teško,
ali uopće i nije
baš tako lagano.

Nije mi svejedno

Nije mi svejedno
kad te drugi
u zagrljaju drži,grli i ljubi.

Nije mi svejedno
da me napustiš,
ostaviš usamljeno srce
u praznim grudima.

Nije mi svejedno
da pustiš suzu i kažeš mi:
Kako hoćeš! Svejedno mi!

Anđeo čuvar

Kad god sam pao,
bio si tu i tvoja ruka
spuštala me polako k tlu.

Uvijek si dao mi snagu
da izdržim do kraja,
da pobijem tjeskobu i gorčinu
kad padale su suze iz očiju.

I vraćao si osmijeh

na usamljeno lice.

Slomljeno srce

ispunjavao si novom radošću,
sve teške misli pustio si da odlete
kao uz zvuk lagane pjesme.

Puno ti hvala, anđele čuvaru
izgubljene djece.

Prvi April

Danas prestajem budan sanjati,
više neću zrak udisati,
neću plakati, niti se smijati,
nema boli, možda ću uživati.

Danas prestajem pjesme pisati,
nema budućnosti, prošlost zaboravljam,
sve svoje danas ostavljam,
svako dobro ja pozdravljam.

Danas sebi stavljam omču,
sklapam oči, nema pomoći.
Možda prvo odem se napiti,
sretan vam prvi april.

Sivi grad

Grafiti krase puste ulice,
sva igrališta su prazna,
sve je tako hladno i mrtvo,
djeca su u virtualnome svijetu.

Ulice moje korake krađu,
beskućnik traži svoje štehove,
sve klupe su slobodne
ptice osvajaju parkove.

Skrivene oči, lice bez osmijeha
u slučajnoga prolaznika.
Sve je poput sjene. Pitam se,
možda će i mene promijeniti vrijeme?

Crni Božić

Još pamtim sve slike iz djetinjstva,
sretan mi rođendan
bez torte i svjećica,
svega toga još se ja sjećam.

I Božić je isti,
dok kod drugih svjetla svjetle,
meni crno postaje crnje.
Pa sretan crni Božić
bez kolača i purice.

Božićno jutro, meni ne da probuditi se,
nema darova ispod bora.
Tri godine po istoj jakni pamti me cijela škola,
nema darova ispod bora.

Sretan Božić
na ukrašenom boru ipak lampice svjetle,
kako da dijete razumije da nema se.

Ali, mama, kako ono dijete dobije dar,
zašto onaj tamo od nas bolje sprema se?
Kako djetetu objasniti da nema se,
ipak s vremenom dijete razumije te priče.

Sretan Božić!
Božić je i bez kolača i purice.
Božićno jutro je tu,
sine, probudi se.
Vani padaju bijele pahuljice,
pravim sa smješkom snješka,
neka se osmijehne, kada ja ne mogu.

Pusti brige

Pusti brige neka idu,
svatko griješi pa i ti.
Ne postoji pravo savršenstvo,
to su slatke bajke.

U brizi ili bez,
život će svakako proći,
ono što treba doći,
ako treba, vjeruj, doći će.

Ništa nije samo po sebi,
svako dobro pa i zlo
imaju svoje prave razloge
zbog čega su tu.

Zato živi svoj život,

svejedno će ti proći,
bio budan ili spavao,
proći će u treptaju oka.

U dubini sebe

Ponekad,
ali ne i često,
zapitam se u tišini,
duboko unutar sebe.

Nekada dijete,
koje sam bio,
što bi reklo za čovjeka
u kojega sam se pretvorio?

Ne znam što će misliti,
ali dobro znam
dijete zna
da ne trčim za onim
što me Bogu približiti neće
i kad dođem do sreće
ona nestane kao dim
ugašene svijeće.

Sodoma i Gomora

Ne poznajem te bože
grešan sam ja čovjek
kao sodoma i gomora
ja sam rob grijeha.

Odbacio sam mač i štit
sad sam jako slab
neznam gdje se skrit
osjećam, vuče me dolje.

Borim se protiv sebe
možda postoje dva mene
jedan uživa u grijehu
drugi je protiv tog'.

Izgubio sam ja sebe
kad sam napustio tebe
sad sam vezan lancem
bijesa, tuge i mržnje.

Divljina u meni

Možda umislim, ili su geni,
mijenjam se svaki dan,
možda se može reći
neka zvijer je u meni.

Jedan put uz mjesec,
drugi put uz vrijeme,
za poželjeti kao u snu,
postajem pravi džentlomen.

Postajem, ali ne ostajem,
oživi divljina u meni,
prava zvijer u zvijeri,
žedna krvi, ali pije vodu.

Možda umislim, ili su geni,
mijenjam se svaki dan,
možda se može reći
neka zvijer je u meni.

Ne usudim se

Ne usudim se,
nemam ja hrabrosti
otići tako daleko,
ne znam se vratiti.

Zato hodam polako,
pravim sitne korake
da se tek tako
neprimjetno pomaknem.

Odlazim da se vratim

Možeš me vidjeti da plačem,
nikada neću poreći to.
Svaki čovjek ima snove,
ali puteve određuje Bog.

Možeš me vidjeti da odlazim
sa suzama u očima,
možda neću spavati noćima,
ali poslije mraka sviće.

Možeš pomisliti kraj je,
uvijek istina laži pobijeda,
kraj postoji kao priprema

DIOGEN pro culture magazine & DIOGEN pro art magazine -ISSN 2296-0929; ISSN 2296-0937

Publishers online and owners, Peter M. Tase and Sabahudin Hadžialić, MSc

E-mail: contact_editor@diogenpro.com / WWW: <http://www.diogenpro.com/>

za jedan novi početak.

Zato kažem da kažem:
odlazim da se vratim,
brzo, sporo, ili polako,
vratit ću se nekako tako.

PR
DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>

NEKOPIRATI